

HOMILIE 17 NOVEMBER 2024

Zelfs maar een korte blik op de actualiteit suggereert ons dat het winter lijkt op onze planeet: donkere en duistere tijden waar we van veraf of dichtbij mee geconfronteerd worden – en waar de mens vaak een verpletterende verantwoordelijkheid in draagt: klimaatveranderingen brengen ons naar extreme weersituaties, conflicten en oorlogen in de brandhaarden van deze wereld en de zoveel vergeten conflicten, zoals in Jemen, Oost-Congo, Myanmar, ... Nee, hier kan je niet vrolijk van worden.

Was het dan zoveel anders toen de profeet Daniël zijn visioen had of toen Marcus zijn evangelie schreef? Niet echt.

De profeet Daniël schreef zijn bedenkingen neer in een tijd waarin veel Joden vervolgd werden door de Griekse overheersers en ze hun geloof in Jahweh soms met de dood bekochten. En toen Marcus rond 70 na Christus zijn evangelie neerpente was keizer Nero aan de macht en waren ook toen de vervolgingen in de prille Kerk al een feit.

Het is met deze achtergrondinfo dat we de lezingen vandaag moeten begrijpen.

Zowel Daniël als Marcus maken gebruik van apocalyptiek om hun boodschap mee te geven. Te vaak is dit schrijfggenre fout geduid als het einde der tijd, een voorafspiegeling van hoe de wereld zal vergaan, de laatste fase in de geschiedenis.

Maar dat is niet de bedoeling van de auteurs; ze willen net hoop en perspectief bieden.

De profeet Daniël kondigt de komst van de Mensenzoon aan, een term die Jezus later ontelbare keren over zichzelf uitsprak. Die Mensenzoon is volgens Daniël een koning die zorgt voor vrede. Hij heeft geen politieke, economische of militaire macht. Zijn macht ligt in de kracht van de liefde.

Ook Marcus wil ons niet verlammen van angst, maar net bevrijden: aan alles wat onderdrukt komt een einde; God heeft het laatste woord. Hij had ook het eerste woord, toen Hij de chaos van het begin omvormde tot kosmos, tot orde. Dat perspectief houdt Marcus ons opnieuw voor: ja, er kan een nieuwe schepping komen, er is blijvende hoop op een nieuw begin.

En dat is er nu al: ondanks alle ellende en verwarring in deze wereld is er ook veel kleine en grote goedheid. Denken we maar aan alle vrijwilligers, aan de talrijke organisaties die stem geven aan rechtelozen, die opkomen voor rechten die waar ook ter wereld bedreigd worden. Ze doen op een beroep op zoveel mensen van goede wil.

De teksten roepen ons op om niet bij de pakken te blijven zitten maar om de handen uit de mouwen te steken en mee te werken aan die goedheid. Laten we niet ontmoedigd de schouders laten zakken, maar opstaan en mee vorm geven aan het rijk van liefde, aan Gods Rijk. Zo houden we het perspectief op een nieuwe schepping levend.

Beste medegelovigen, de teksten van vandaag willen ons helemaal geen angst aanjagen, maar net perspectief bieden. Ze nodigen ons uit te kijken voorbij alle chaos en onzekerheid, om dieper te kijken. Kijken we voorbij de verwarring, dan zien de wat God aan het herscheppen is, de wereld wordt niet vernietigd maar getransformeerd. Er zit een lijn, een evolutie in. En daar mogen wij aan meewerken.

Bij deze opdracht zendt Jezus ons op pad met een belofte: 'Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen niet voorbijgaan'. De kracht van liefde en vrede zal het altijd halen op wanhoop en conflict. Daar mogen wij op vertrouwen.

Het beeld van de vijgenboom is een mooie afsluiter: bladeren en vruchten van deze boom komen tegelijk uit. Voor Jezus' tijdgenoten was dit een teken van het naderen van de zomer. Jezus gebruikt dus geen beeld van de herfst, maar focust op de zomer.

Vlak voor de advent aanbreekt, krijgen we al een perspectief op de zomer. Aan de winter van ellende komt een einde, de hoop van de nieuwe schepping overwint. Het leven haalt het op de dood. Altijd.

Hilde Verplancke